

skulde sætte sig i Bevægelse for dette, maatte Kravet i hvert Fald komme fra Organisationerne. Jeg er nemlig Folketingsmand, og det er kun i denne Egenskab, at jeg har Ret og Pligt til at give Regeringen Impulser; men i denne Egenskab har jeg ogsaa, og netop parlamentarisk set, en Ret, der strækker sig ud over alle mulige Organisationer. Jeg har intet med Organisationerne at gøre, uden hvad de privat ønsker at have med mig at gøre, naar jeg henvender mig til dem. Jeg staar kun i Forhold til Regeringen, men dette Forhold er ogsaa saa godt parlamentarisk begrundet, at intet andet kan komme op ved Siden af det. Naar jeg da ud fra dette Standpunkt henvender mig til den højtærede Minister, maa det være ham, der afgør: Duer dit Forslag, eller duer det ikke? Kan jeg acceptere det, eller kan jeg ikke acceptere det? Dermed staar og falder Forslaget. Hvis han kan acceptere det, maa han henvende sig til Organisationerne, men saa lavt sætter jeg dog ikke min Stilling som Folketingsmand, at det for at faa en eller anden Ting igennem, som jeg ønskede gennemført ved Regeringens Hjælp, skulde være faldet mig ind at løbe til Organisationerne og skubbe dem frem foran mig. Nej, jeg kommer selv her, og saa maa den højtærede Minister selv afgøre, hvorvidt der er noget i det, jeg siger, eller ikke. Det er en Sag mellem ham og mig.

Til syvende og sidst skal jeg nævne, at der kunde gøres en Indvending mod mit Forslag, en Indvending, som er blevet antydet — kun antydet — baade af den højtærede Minister og af mig. Den højtærede Minister gjorde det paa sin langt elskværdigere Maade, end jeg gjorde det. Jeg gjorde det gennem den Bemærkning: Lad os faa saa faa Middags herrer i den Kommission som muligt — det erindrere ærede Medlemmer maaske, jeg sagde. Men der kunde spørges: Har vi Folk til at sætte ind i en saadan Kommission? Og jeg vil indrømme, at man maaske ved en overfladisk Betragtning kunde nære Tvivl derom. Vi staar i en Tid, hvor vi gennem en lang Aarrække har oparbejdet et underligt Føleri, en underlig Bløddagtighed, Væghed og Væghed i alle Forhold, der staar i den sorgeligste Kontrast til Opgaverne, som Livet paa sin haardhændede Maade lægger foran os, og til den Maade, hvorpaa man i andre Lande søger at opdrage Nationerne til at dygtiggøre sig til at løse disse Opgaver. Vort Land har i mange Tider — det kan

jeg sige uden at vente Modsigelse — været de bløde Rygges Land. Det har været de behagelige Mennesker, de elskværdige Mennesker, de Mennesker, der hverken havde Forudsætninger — navnlig ikke Karakterforudsætninger — for at skaffe sig en virkelig Overbevisning, eller til at hævde en virkelig Overbevisning, som har haft de største Chancer for at komme frem, selvfølgelig med Undtagelser, det er klart, men disse Undtagelser har saamænd ikke haft det for godt under deres Fremmarch, og naar de er kommet frem, har det gerne ligget i særlige Forhold, enten har de allerede naaet en Position i Ulandet, eller de er kommet frem ad en eller anden særlig Vej. I Almindelighed tror jeg nok, jeg tør sige, at gode Anlæg i Retning af Elskværdighed, Mangel paa Kanter, Evne til ikke at støde an og alt saadan noget har været det, der har været det afgørende, hvorimod Evnen til at danne sig en Overbevisning, holde fast ved den og arbejde for den, i høj Grad har været en Hemske. Men derfor er det slet ikke saadan, at der ikke her i Landet findes Mennesker baade med Intelligens, Indsigt, Karakter, Viden, Kundskaber og alt det, som man skal bruge i en Kommission som denne, de ligger bare ikke i dette Øjeblik og svømmer om lige paa Overfladen, saa at man kan gribe dem og kaste dem ind i Kommissionen med det samme; man maa søge efter dem, men jeg er overbevist om, at den højtærede Minister kender saadanne Folk, jeg kender saadanne Folk og andre kender dem, og der vil sikkert være tilstrækkeligt af dem til at danne en saadan Kommission og til at gøre stor Nytte der. Spørgsmaalet er: Er det rigtigt at tage de Opgaver op, jeg har antydet? Er det paakrævet eller er det ikke paakrævet? Man kan ogsaa se hele Spørgsmaalet ud fra et helt andet Synspunkt. Man kan spørge, som man undertiden maa spørge, naar man overvejer noget, om hvilket man kan sige, at meget kan tale for og andet imod: Kan det skade at gøre det, eller kan det muligvis gavne at gøre det? Det er vanskeligt at se, at det skulde kunne skade at nedsætte en saadan Kommission. Intet Menneske er i Stand til at modsige, at det kan gavne; dermed vil jeg naturligvis ikke sige, at det absolut vil gavne. Hvis det viser sig, at Nationen er udtømt for Mennesker, som kan tage saadanne Opgaver op, vil Kommissionen ikke kunne udrette noget, men nogen Skade vil den i hvert